

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Aralık 2015 • No:93

Üreten İşçiler Ama Yoksulluğa Mahkûm Edilen de İşçiler!

Bu Gidişatı İşçilerin Birliği Durdurabilir!

Bizler bir sınıfız, işçi sınıfıyız. Bir tarafta üreten işçiler, öte tarafta ise ürettiklerimize el koyan patronlar, sermaye düzenine hizmet eden siyasi partiler, hükümetler var. Hangi din, dil ya da milletten olursak olalım; bizler yan yana gelip birlik olmadıkça, haklarımız için mücadele etmedikçe yaşamımızda olumlu hiçbir değişiklik olmayacak.

Şu sıralar işyerlerinde en çok asgari ücret meselesi konuşuluyor. 1 Kasım seçimlerini kazanmak isteyen AKP, asgari ücreti 1300 lira yapacağını vaat etmişti. Bizat Çalışma Bakanlığı'nın açıklamasına göre Türkiye'de 6 milyona yakın işçi asgari ücretle çalışıyor. Aslında asgari ücretten 50 ya da 100 lira fazla alanları da eklediğimizde, 10 milyona yakın işçinin son derece düşük ücretlerle çalıştığını görürüz. İşte bu nedenle asgari ücrete yüzde 30 zam yapılacak olması işçiler tarafından önemseniyor.

Bugüne kadar bu zammın neden yapılmadığı soru-

sunu yineleyerek şunu soralım: Peki, **1300 lira işçilerin geçinmesi için yeterli mi?** Bugünkü asgari ücret, gerçekten de asgari ihtiyaçları karşılayacak bir ücret mi? Değil. Bunu tüm işçiler biliyorlar. Öncelikle gelin asgari ücretin ne olduğuna bir bakalım.

Aslında her malın/ürünün bir değeri olduğu gibi işçilerin patronlara sattığı emek gücünün de bir fiyatı/değeri vardır. Evet, **kapitalizm denen sömürü sisteminde işçilerin patronlara sattığı emek gücü bir metadan başka bir şey değildir.** İşçi işgücünü satar ve karşılığında bir ücret

alır. İşçinin çalışabilmesi için yemesi, içmesi, dinlenmesi gereklidir. Ama bu yetmez. İşçinin moral açıdan kendini çalışmaya hazır hissetmesi için tatile, tiyatroya, sinemaya, konsere, pikniğe vb. gitmesi yani topluma karışarak sosyalleşmesi de gereklidir. İşçi, aynı zamanda ailesinin bakımını da üstlenmek zorundadır. İşte tüm bu giderleri karşılayacağı varsayılan ücrete asgari ücret deniyor. Nitekim Asgari Ücret Tespit Komisyonu da asgari ücreti tanımlarken şöyle diyor: Asgari ücret, “işçilere normal bir çalışma günü karşılığı olarak ödenen ve işçinin gıda, konut, giyim, sağlık, ulaşım ve kültür gibi zorunlu ihtiyaçlarını günün fiyatları üzerinden asgari düzeyde karşılamaya yetecek ücrettir.”

Ne güzel! Peki, bugünkü asgari ücret bu tanıma uyuyor mu? Hayır! Asgari ücrete ya da biraz onun üzerinde ücrete çalışan işçi zor belâ karnını doyuruyor, ev kirasını ödüyor. Daha iyi beslenmek, giyinmek kültürel ve sosyal faaliyetlerde bulunmak işçiye haram! **Dört kişilik bir aileye bugünkü asgari ücret nasıl yetebilir?** İşte tam da bundan dolayı işçiler **fazla mesaiye** kalıyor ve gelirlerini bir parça arttırmaya çalışıyorlar. Fazla mesaiyle birlikte iş saatleri uzuyor ve işçilerin tüm yaşamı çalışmayla tükenip gidiyor. Böylece biz işçilerin yaşamı yük hayvanının yaşamını aratmıyor.

İşçilerin ne durumda olduğu patronların zerre kadar umurunda değil. Onlar üretim maliyetlerini düşürerek daha çok kâr elde etmek istiyorlar. **Üretim maliyetlerini düşük tutmak için öncelikle işçi ücretlerini düşük tutuyorlar.** Tam da bu noktada asgari ücretin düşük tutulması patronlar için çok önemlidir. Çünkü tüm patronlar, asgari ücreti ve asgari ücrete yapılan zammı esas alarak hareket ediyorlar. Patronların çıkarını dikkate alan hükümetler ve son 13 yıldır AKP hükümeti, asgari ücreti baskıladı, baskılıyor. Yıllardır, yüzde 3+3'lük zamla asgari ücret düşük tutuluyor. Böylece tüm işçi ücretleri düşük tutulmuş oluyor. Dolayısıyla aldığımız üç kuruş zam tez zamanda hayat pahalılığı karşısında eriyip gidiyor. Hayat pahalılığı artarken, **alım gücümüz (reel ücret) düşmüş oluyor.**

Bu nedenle, 1300 liralık asgari ücret derdimize deva değil. Sendikaların yaptığı araştırmaya göre dört kişilik bir ailenin açlık sınırı 1400 liradır. Evet, bu açlık sınırıdır. Dört kişilik bir ailenin yoksulluk sınırı ise 4500 lirayı aşmış bulunuyor. Gerçek budur! Lakin gerçek bu olmasına rağmen, çok sayıda işçi asgari ücretin daha fazla artmasının mümkün olmadığına inanıyor. Oysa **mümkün**, ama bunun için işçilerin birlik olup mücadele vermesi lazım. Sonuçta **ücretlerin ne düzeyde olacağını patronlar ile işçiler arasındaki güç dengesi belirliyor.** Eğer işçiler birlik olur, bilinçli ve kararlı bir şekilde mücadele verirlerse güç dengesi işçilerden yana değişir ve o zaman patronlar ücretleri yükseltmek zorunda kalırlar. Zaten bu

güç dengesi patronlardan yana değiştiği için ücretleri baskılıyor ve düşük tutuyorlar. Bu yüzden bugünkü asgari ücret temel ihtiyaçlarımızı karşılayacak bir asgari ücret bile olamıyor.

Şunu hiç unutmayalım: İşçiler mücadele vermeden hiçbir hak elde edemezler. Mücadele eden işçi, kazandığı hakkı savunmasını da bilir. AKP'nin verdiği yüzde 30'luk zam aslında bir seçim rüşvetidir. Atalarımız boşuna dememişler, “haydan gelen huya gider!” Bugün seçim rüşveti veren AKP, yarın onu verdiği gibi de alacaktır. Nitekim 2016'nın ikinci yarısında asgari ücrete zam yapılmayacak. Hatta yasanın iki sene zam yapılmamasına izin verdiğinden bile söz ediyorlar.

Patronların yükünü hafifletmek adına devlet, yapılan zammın bir kısmını bütçeden ve **İşsizlik Sigortası Fonundan** karşılayacak. Yani

yük yine işçilerin sırtına binecek!

Asgari ücrete yapılan zamla gözleri boyamaya çalışan hükümet, diğer taraftan işçilerin haklarına dönük saldırılarını sürdürüyor. Geçtiğimiz günlerde hükümet programını açıklayan Başbakan Davutoğlu, kıdem tazminatı meselesini gündemlerine aldıklarını açıkladı. Kıdem tazminatı işçiler için iş güvencesidir. Patronlar ise kıdem tazminatını kaldırarak işgücü maliyetlerini daha da ucuzlatmak istiyorlar. Patronlara hizmet eden hükümet, uzun bir süredir **Türkiye'yi aynı Çin gibi ucuz işgücü cennetine çevirmek istiyor.** Aslında bunu büyük ölçüde başarmış durumda. Meselâ AKP tarafından yaygınlaştırılan **taşeronluk sistemi**, ücretlerin düşürülmesinde önemli bir rol oynamaktadır. Üretim maliyetlerini düşürmek için iş güvenliği önlemleri alınmıyor ve her ay 150'ye yakın işçi iş cinayetlerinde yaşamını kaybediyor. Yalnızca 2015 yılında 1700'e yakın işçi iş cinayetlerine kurban gitti. Bunun bir savaştan ne farkı var?

İşçiler ağır koşullarda çalışıyor, iş kazalarında can veriyor ve sefalet koşullarında yaşıyorlar. Patronların serveti ise büyüdükçe büyüyor. Bu nasıl bir düzen, bu nasıl adalet, bu nasıl mantık? Bir kilo meyve için Koç ailesinin de yoksul bir işçi ailesinin de ödediği vergi miktarı aynı! Bir de utanıp sıkılmadan herkes eşit diyorlar! Biz böyle bir eşitlik istemiyoruz, eşitliğiniz yerin dibine batsın!

İşçi kardeşler, bizler bir sınıftız, işçi sınıfıyız. Bir tarafta üreten işçiler, öte tarafta ise ürettiklerimize el koyan patronlar, sermaye düzenine hizmet eden siyasi partiler, hükümetler var. Hangi din, dil ya da millettense olursak olalım; bizler yan yana gelip birlik olmadıkça, haklarımız için mücadele etmedikçe yaşamımızda olumlu hiçbir değişiklik olmayacak. Bugün bizleri sefalet ücretine razı edenler, yarın savaşırlara sürmekten de geri durmayacaklar. İnanın kardeşler, **bu gidişatı ancak işçilerin birliği durdurabilir.** ■

“Kendime Zaman Ayırmak İstiyorum”

“Kendime zaman ayırmak istiyorum.” Bu cümleyi pek çok işçinin ağzından duyuyoruz. Ancak ne yazık ki işçiler kendilerine hiçbir zaman yeterince vakit ayıramıyorlar. Çünkü iş saatleri çok uzun. Çünkü işçiler gelirlerini biraz arttırıp geçinebilmek için mecburen fazla mesaiye kalıyorlar. Öyle olunca dinlenemiyor, sevdikleriyle vakit geçiremiyor, sosyal yaşam namına bir şey bilmiyorlar. Yaşamları sadece çalışmaktan ibaret olduğu için mutsuz oluyorlar. Peki, çalışma koşullarımız neden kendimize vakit ayıramayacağımız kadar kötü?

Çünkü biz işçiler birlik değiliz ve işyerlerinde **çalışma şartlarımızı patronlar istedikleri gibi belirliyorlar**. Sırtımızdan daha fazla kâr elde etmek için ücretleri düşük tutuyor, bizi fazla mesailere mecbur ediyor, çalışma temposunu hızlandırarak pestilimizi çıkarıyorlar. Bizim dinlenip dinlenmediğimiz, mutlu olup olmadığımız patronların umurunda bile değil. Biz onların gözünde makinenin bir parçasıyız, köleleriz, hatta ömrü boyunca yük çeken hayvanlarız!

Patronların işçileri sömürmesi üzerine kurulu bu ücretli kölelik düzenine kapitalizm deniyor. Hangi taşı kaldırsak altından kapitalizm belâsı çıkıyor. Yoksulluğumuz, çok çalıştığımız halde geçim derdi çekmemiz, yorgunluğumuz, insan yerine konulmayışımız hep kapitalist sömürü düzeninin sonuçları. Biz işçiler birlik olup da bu düzene karşı mücadele etmezsek, patronlar sınıfının sömürüsüne “artık yeter” demezsek kapitalizm belâsından da kölelikten de kurtulamayız.

Bizler, bir işçi örgütü olan ÜİDER’de bir araya gelmiş, sınıf bilinçli ve mücadeleciler işçiler olarak, bu gerçeği biliyoruz. Bunun için pek çok çalışma yürütüyoruz. İşyerlerimizde, sendikalarımızda, mücadele örgütümüzde bir araya geliyoruz. İşçilerin can yakıcı sorunlarına değinen kam-

Kendi kabuğumuza çekilmemiz, evle iş arasında sıkışıp kalmış bir hayat sürmemiz sadece patronların işine gelir. Çünkü o zaman çevremizde ve dünyada olanları kavrayıp yorumlamaktan çok uzak oluruz. Sorgulamayan, düşünmeyen, hak aramayan, sadece itaat eden insanlar olarak kalırız. Oysa bu durumu tersine çevirmek mümkün.

panyalar, etkinlikler ve örgütlenme faaliyetleri yürütüyoruz. Birlik olmaya çağırdığımız kimi işçi kardeşlerimiz, davetimiz karşısında “kendime zaman ayırmak istiyorum” diyebiliyor. Elbette kendimize zaman ayırmak hepimizin ihtiyacı, hepimizin hakkı! Peki, bir işçi ne yaparsa kendisine zaman ayırmış olur?

Evvela patronların ne yaptığına bakalım. Patronlar kendilerine bol bol zaman ayırıyorlar. İşçileri nasıl sömüreceklerini, şirketlerini nasıl yöneteceklerini öğrendikleri eğitimlere, toplantılara katılıyorlar. Sık sık bir araya gelerek fikir alışverişinde bulunuyorlar. Politikacılarla, hükümetlerle görüşüp beklentilerini anlatıyorlar. Okuyorlar. Yazılar yazıyor, dergiler çıkarıyorlar. İşyerlerini, çalışanlarını denetliyorlar. Üye oldukları sendikalarda aktif bir biçimde çalışıyorlar. Birlikte spor yapıyor, tatile gidiyor,

sergiler, müzeler geziyor, öğreniyorlar. Çocuklarının ufkunu açmaya çalışıyor, ileride patron olacağını ve yönetmesi gerektiğini öğretiyorlar. Yani patronlar kendilerinin olan zamanı patronlar sınıfının bir unsuru gibi kullanıyorlar.

Peki, işçiler aynı şeyi yapıyor mu? Yani kendine ait vaktini bir işçi gibi geçiriyor mu? **“Patronların sömürsünden kurtulmak için ne yapmalıyız?”** diye düşünüyor mu? “Evladım da işçi olacak, onu eğiteyim, şimdiden işçi sınıfının bir parçası olduğunu kavrasın, haksızlığa boyun eğmemesi gerektiğini öğretsin” diyor mu? Kendine vakit ayırmaktan işçi kardeşleriyle bir araya gelmeyi, sorunları tartışmayı, fikir alışverişi yapmayı, etkinliklere katılmayı, örgütlenmeyi anlıyor mu? İşte kendimize sormamız gereken sorular bunlar.

Bir işçinin kendisine zaman ayırması demek, kendisiyle aynı sorunları yaşayan diğer işçilerle bir araya gelmesi demektir. Bu sorunların çözümünü için kafa yorması, konuşması, sohbet etmesi, düşünmesi demektir. Tek başına kaldığı sürece kendisine ait bir zamanın olmayacağını bilinciyle hareket edip, örgütlenmesi demektir. Çevresindeki işçi kardeşlerini de bu mücadeleye davet etmesi demektir.

Kendi kabuğumuza çekilmemiz, evle iş arasında sıkışıp kalmış bir hayat sürmemiz sadece patronların işine gelir. Çünkü o zaman çevremizde ve dünyada olanları kavrayıp yorumlamaktan çok uzak oluruz. Sorgulamayan, düşünmeyen, hak aramayan, sadece itaat eden insanlar olarak kalırız. Oysa bu durumu tersine çevirmek mümkün. Her ay çıkan İşçi Dayanışması’nı takip ederek ve arkadaşlarımıza ulaştırarak, daha çok işçiyi ÜİDER’in düzenlediği etkinliklere ve çalışmalara katarak daha fazla kendimize ve sınıfımıza zaman ayırmakla işe başlayabiliriz. ■

Bayteks Nakış işçileri direnişte.

Bayteks Nakış İşçileri Direniyor!

İstanbul Florya'da bulunan ve tül üretimi yapan Bayteks'te, işten atılan 7 arkadaşlarının işe iade edilmesi ve sigorta primlerinin gerçek ücretleri üzerinden yatırılması için 25 nakış işçisi 3 gün boyunca iş durdurdu. Bunun üzerine patron, işyerindeki tüm işçilere hakaret ederek işten çıkardı. 19 Kasımdan itibaren işçiler, işyeri önüne çadır kurarak direnişe geçtiler.

ÜİD-DER'li işçiler ve öğrenciler direniş çadırına dayanışma ziyaretleri gerçekleştiriyorlar. ÜİD-DER'li işçilerin direniş çadırına gerçekleştirdikleri son ziyarette de, direnişin son durumu ve işçilerin mücadele deneyimleri üzerine sohbet edildi. Direnişçi işçiler, direnişin başından bu yana çevredeki atölye ve fabrika patronlarının direniş çadırından rahatsız olduklarını, çadırın kaldırılması için polis eliyle baskı kurduklarını anlattılar. İşçiler, bu baskıların kendilerine sökmeyeceğini, direniş çadırlarının evleri ve namusları olduğunu belirttiler. Mücadelede kararlı olduklarını vurgulayan direnişçi işçiler, "örgütlülüğümüzü koruyarak fabrikaya zaferle gireceğiz" dediler.

ÜİD-DER'liler, birleşen ve deneyimlerden dersler çıkararak mücadele eden işçilerin karşısında patronların aciz kalacağını, işçilere boyun eğeceklerini ifade ettiler. Mücadele deneyimlerinden örnekler anlatan ÜİD-DER'li işçiler dayanışmanın ve kararlılığın önemini vurguladılar.

Nursan Demir Çelik Üretime Ara Verdi

Hatay'da Payas Organize Sanayi Bölgesi'nde üretim yapan Nursan Grubu'na ait demir çelik fabrikasında, "ekonomik zorluklar" gerekçe gösterilerek üretime ara verildi. Fabrika bünyesinde çalışan 900 işçiye izinleri kullanılıyor. İzinlerin bitiminde fabrikada üretime yeniden başlanacağına dair

işçilerde bir beklenti yok.

Fabrika üretime başladığı 1983'te günlük üretim kapasitesi 5 ton iken, bu rakam bugün 1,5 milyon tona ulaşmış durumda. İşçiler, fabrikada yeniden üretime başlaması ve işbaşı yapmaları talebiyle Payas Külliyesi alanında basın açıklaması gerçekleştirdiler. Kredi borçları ve taksitleri olduğunu ifade eden işçiler, fabrikanın kapanmasının domino etkisi yaratacağını, esnafın da etkileneceğini ifade ettiler ve fabrikada üretimin bir an önce yeniden başlamasını talep ettiler.

Panplast'ta Sendika Düşmanlığı

Konya Cihanbeyli'de, sulama ve alt yapı sistemleri üretimi yapan Panplast Plastik'te, işçilerin Petrol-İş Sendikası'nda örgütlendiklerini duyan patron, işten atma saldırısına girişti. Kasımda 24, Aralıkta da 52 işçi işten çıkarıldı. Sendikanın çoğunluk tespitini alarak örgütlenme sürecini tamamlamasına rağmen, patronun işçi çıkarmasına işçiler tepki gösteriyorlar. Şirketin yönetim kurulu başkanı AKP Karaman Milletvekili Recep Konuk... Çıkarılan işçiler tepkilerini göstermek ve taleplerini dile getirmek için Ankara ve Konya'da Pankobirlik önünde toplanarak eylemler gerçekleştiriyorlar. 13 Aralıkta da Pankobirlik önünde toplanan işçiler kendilerini zincirlediler. Petrol-İş Ankara Şube Başkanı Şuayip Gül yaptığı açıklamada patrona, "İşçinin yasal hakkı olan sendika üyeliğine engel olmayın. İtirazınızı geri çekin. İşçinin hakkı ve hukuku için sendikayla masaya oturun" çağrısında bulundu.

Kent Ekmek'te Grev Devam Ediyor

30 Ekimden bu yana grevde olan Kent Ekmek işçileri, fabrika yönetimiyle yaptıkları görüşmelerden anlaşma çıkmaması üzerine greve devam kararı aldılar. Tek Gıda-İş

Kent Ekmek işçileri grevde.

Anadolu Adliyesi'nde eylem yapan işçileri DİSK ziyaret etti.

Sendikasında örgütlü olan işçiler, eylemlerini Konak'taki İzmir Büyükşehir Belediyesi binası önünde, 10.00-17.00 saatleri arasında sürdürme kararı aldılar. İşçiler, ücretlerinin yüzde 26 oranında arttırılmasını ve ikramiyelerin 75 günden 120 güne çıkarılmasını talep ediyorlar. Kent Ekmekek yönetimi ise yüzde 8 ücret artışını dayatıyor. Yönetimin dayatmalarına karşı grevlerini sürdüren işçiler, sınıf örgütlerine dayanışma çağrısında bulunuyorlar.

Adliye Sarayı'nda Çalışan İşçilere Adaletsizlik

İstanbul Kartal'da bulunan ve dünyanın en büyük adliyesi denilerek inşa edilen Anadolu Adalet Sarayında, işçiler yaklaşık 3 aydır ücretlerini alamıyorlar. Taşeron şirket Evrensel Gıda tarafından işletilen yemekhane ve çay ocaklarında, işçiler ücretlerini alamadıkları için 7 Aralıkta iş bırakma eylemi başlattılar. İşçilerin eylemine YARSAV üyesi yargı, hâkim, savcı ve avukatlar da çay almayarak ve yemekhaneye gitmeyerek destek veriyorlar. Adliyede DİSK/Devrimci Turizm-İş Sendikası örgütlenme faaliyeti yürütüyor. Sabah saatlerinde Adliye girişinde toplanarak taleplerini dile getiren işçilerin eylemine DİSK, BES, Genel-İş üye ve yöneticileri, mücadele örgütleri dayanışma ziyaretinde bulundular.

IFF işçileri 100 Günü Geride Bıraktı

Tek Gıda-İş'te örgütlendikleri için işten çıkarılan, bunun karşısında direnişe geçen IFF işçilerinin direnişi 15 Aralıkta 100 günü geride bıraktı. IFF işçileri aradan geçen zamana rağmen yılmayacaklarını, kışın soğuşuna ve polis baskısına rağmen mücadeleye devam edeceklerini ifade ediyorlar. Direnişçi işçiler, "Biz çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakacağız, ya siz!" sözleş-

riyle kararlılıklarını dile getiriyorlar. Çıkarılan işçilerin açtıkları işe iade davasının ilk duruşması, direnişin 95. gününde görüldü. ÜİD-DER'li işçiler dayanışma ziyaretleriyle direnişçi işçileri yalnız bırakmıyorlar.

Trelleborg'da Anlaşma Sağlandı

Petrol-İş Sendikasının örgütlü olduğu Trelleborg İstanbul Endüstriyel Hortumları Sanayi fabrikasında 25 Kasım'da başlayan grev, 7. gününde anlaşma sağlanmasıyla son buldu.

Petrol-İş Gebze şubesine bağlı Gebze ve Düzce'deki fabrikalarda 405 işçiyi kapsayan toplu sözleşme taraflarca imzalandı. Petrol-İş Gebze Şube Başkanı Süleyman Akyüz'ün fabrika önünde işçilere yaptığı açıklamada, ücretlere 330 lira seyyanen zam, sosyal haklarda %12 iyileştirme yapıldığı ve iki günlük rapor ücretinin ödenmeye devam edileceği ifade edildi. Sözleşmede ayrıca 1250 lira yakacak parası, 750 lira bayram parası, 750 lira izin parası, 480 lira gıda çeki olmak üzere diğer ödentilerde de kazanım sağlandı.

Toplu sözleşmenin imzalanmasının ardından işçiler 2 Aralıkta işbaşı yaptılar.

ODTÜ'de Grev 11 Gün Sürdü

Tez Koop-İş Sendikasının örgütlü olduğu ODTÜ'de sendika ile üniversite yönetimi adına Kamu-İş (Kamu İşletmeleri Sendikası) arasında 10 Haziranda başlayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin tıkanması üzerine 4 Aralıkta greve çıkıldı. İşçiler ücretlerinin 150 lira arttırılmasını ve iyileştirme talep ederken, patron 15 lira ücret artışı teklif ediyordu. 277 işçinin grevi, yapılan görüşmelerin ardından 11. günde sona erdi. Anlaşmaya göre yıpranma payı ücretlere yansıtıldı. Böylece işçilerin ücretlerinde brüt 75-80 lira arasında artış sağlandı. Anlaşmanın ardından bir açıklama yapan Tez Koop-İş Ankara 2 Nolu Şube Başkanı Mustafa Barın, sözleşmeye 2 tazminat maddesi eklendiğini, kamu işyerlerinde işçilere dayatılan toplu sözleşme anlayışını kıldıklarını ifade etti. ■

ODTÜ'de 11 günlük grevin ardından anlaşma sağlandı.

Bu mu Eşitlik?

12 yaşında 40 kilo ağırlığında bir çocuk ile 25 yaşında 90 kiloluk bir adam boks ringine çıkarılıyorsa ve “ikiniz de aynı kurallara tâbisiniz, haydi şimdi dövüşün” denilseydi ne kadar saçma olurdu değil mi? Bu kadar eşitsiz durumdaki iki kişiye “eşit kurallar” uygulayarak rekabete sokmak düpedüz adaletsizlik olurdu.

İş yasalarının mantığı tam olarak böylesi bir adaletsizliğe örnektir. İş sözleşmesinin tarafları olan işçi ve işveren sanki eşit durumdaki iki kişiymiş ve aralarındaki ticari ilişki sanki iki tüccar arasındaki ilişkiymiş gibi hazırlanmıştır yasalar. Örneğin işçi, işverenin onayı olmadan ücretini yükseltmez. İşveren de işçinin onayı olmadan ücreti düşüremez. İlk bakışta yasalar her iki tarafa da “eşit” yaklaşıyor gibi gözüküyor. Şimdi bu “eşitliği” gerçek hayatta bir adım daha ileri götürelim. İşçi “ben ücretimi yükselttim, artık her aybaşı bana şu kadar ücret vereceksin” dese... Hepimiz içimizden acı acı güleriz, çünkü gerçek hayatta böyle bir şey olmaz. İşçi ile işveren arasındaki ilişki eşit olmadığı için işçi olsa olsa “talep” eder. Patron da işine geldiğinde ücreti artırır, beğenmeyen ya da kabul etmeyen işçiye kapıyı gösterir. Yasalar

ederse işçi iş sözleşmesini feshedip işten ayrılabilir. Nihayetinde her iki durumda da işçi işsiz kalacaktır. İş kanunları üzerinden örnekleri çoğaltmak mümkün. Ancak şu “yasa karşısında eşitlik” denilen şeyin sebep olduğu adaletsizlik toplumsal yaşamın her alanına nüfuz etmiştir. Üniversite sınavına hazırlanan gençler eşit koşullarda sınava hazırlanmazlar ama aynı sınav sorularını yanıtlamak durumundadırlar. İlkokuldan itibaren özel okullarda öğretmenlerin özel ilgisiyle yetiştirilen çocuklarla, devlet okullarında kalabalık sınıflarda okuyanlar eşit durumda mı ki yoksul emekçi çocuklarıyla zenginlerin çocukları eşit olanaklara sahiplermiş gibi yarışa sokuluyor?

Kapitalist toplumda bir yanda yoksullukla, işsizlikle, geçim derdiyle uğraşan işçi-emekçi kitleler, öte yanda ise her türlü imkânâ sahip patronlar sınıfı var. “Yasa karşısında eşitlik” ilkesi emekçi kitleleri uyutmaya yarayan ahlâksız bir kurala dönüşmüştür. Gerçekten biraz olsun adalet sağlamak isteniyorsa; yasaların güçsüz, zayıf, yoksul olanı kollaması gerekir. Oysa bu sömürü düzeninde tam tersini yaşıyoruz. Yasalar karşısında herkes eşitken “kimilerinin” daha fazla “eşit” olduğunu görüyoruz.

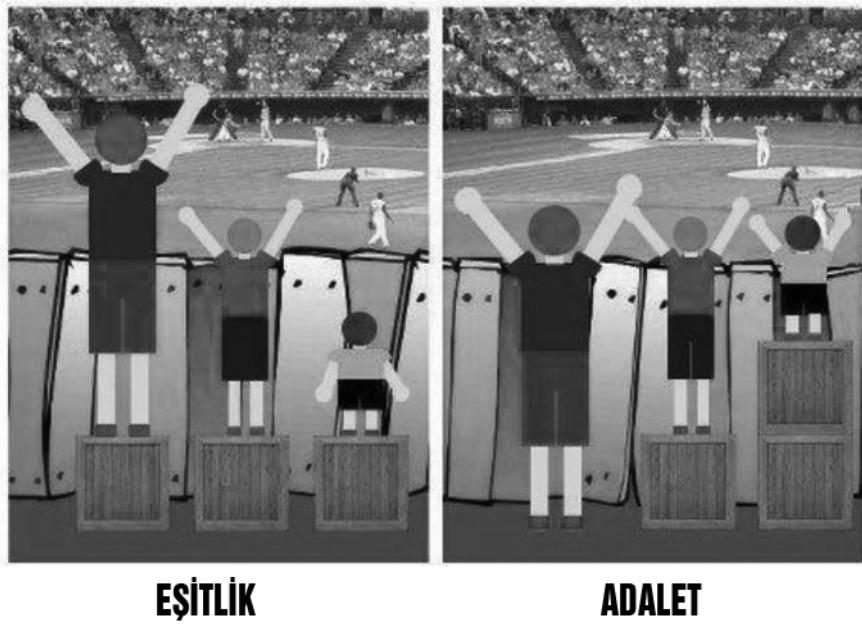
Yüzlerce patron her yıl binlerce işçiyi “iş cinayetleriyle” göz göre göre ölüme gönderiyor ama kapitalist düzenin adalet mekanizması patronlara zinhar ceza vermiyor.

Geçtiğimiz aylarda, Esenyurt’ta AVM inşaatında çalışan 11 işçinin yanarak can verdiği işçi katliamının davası sonuçlandı. İşçilerin ölümüne yol açan büyük şirket patronları beraat ettirildi. Elektrik tesisatındaki sorunları, yangın çıkma tehlikesini, yangın çıkış kapısının olmayışını, yangın söndürme tüplerinin eksikliğini noter tasdikli 15 ayrı raporla patrona 15 defa ileten iş güvenliği uzmanı ise 6 yıl hapis cezası aldı. 15 rapora rağmen işçilerin güvenliği için para harcamaktan kaçınarak 11 işçinin ölümüne yola açan zengin patrona dokunmayan mahkeme; raporları yazan, patrona gerekli uyarıları yapan iş güvenliği uzmanını hapse tıktı.

Kadınları katleden erkeklerin cezaları hafifletici sebeplerle indirilirken, kocasından şiddet gören, tehdit edilen kadın, kocasını öldürünce en ağır cezaya çarptırılıyor. Küçük

hırsızlar uzun yıllar hapis yatarken en büyük hırsızlar düzenin en tepe noktalarına kuruluyor. Metal sektörü dahil birçok fabrikada hakları için işçiler iş durdurduğunda; polis, işçilerin haklarını vermeyen patronun peşine düşmek yerine iş durduran işçilerin başına üşüşüyor, iş durdurmak gibi hakları olmadığını söylüyor, fabrikadan atıyor.

Kısacası “yasa karşısında eşitlik” toplumsal adaletsizliğin üstünü örtmek üzere uydurulmuş bir yalandır. Sömürülenler ve ezilenler mücadele ederse ezilenlerin adaleti, mücadele etmezlerse egemenlerin rezaleti hüküm sürecek. ■

öylesine “eşit” uygulanmıştır ki, patron da işçinin onayı olmadan işçinin ücretini düşüremez. Peki, düşürürse ne olur? Yasalara göre bu “suçun” bir cezası yok. İşçi ücretinin düşürülmesini kabul etmiyorsa sözleşmesini feshederek işten ayrılabilir. Görüldüğü gibi ilk durumda patron iş sözleşmesini feshedebiliyor, ikinci durumda ise işçi iş sözleşmesini feshedebiliyor. Yani her iki durumda da işçi işsiz kalıyor. Buyurun işte, kanunlar işçiye de işverene de “eşit” uygulanıyor mu?

İşçi patrona hakaret ederse, patron iş sözleşmesini feshederek işçiyi işten çıkarabilir, patron işçiye hakaret

“Emekçi Kadınlar Mücadeleye!” Kampanyasını Destekliyorum Çünkü...

UİD-DER Kadın Komitesi Kasım ayında, “Kadına Şiddete Hayır, Her İşyerine Kreş, Doğum İzni Uzatılsın, Gece Vardiyası Yasaklansın” taleplerini öne çıkardığı “Emekçi Kadınlar Mücadeleye!” adıyla bir kampanya başlattı. Kadın cinayetleri, kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz artarken; emekçi kadınlar ev işleri, çocuk bakımı ve ağır çalışma yükünün altında ezilirken kendilerini yalnız ve çaresiz hissediyorlar. Tüm bu sorunlarla tek başlarına mücadele etmeye zorlanıyorlar. Oysa emekçi kadınların yaşadığı bu sorunlar ancak örgütlenerek ve dayanışma içinde mücadele ederek aşılr. İşte bu nedenle emekçi kadınlar UİD-DER Kadın Komitesi’nin kampanyasını coşkuyla karşıladılar. Birbirlerine kapılarını açan, kardeşlik elini uzatan, mücadele için omuz omuza veren emekçi kadınlar, kampanya etkinliklerinde bir araya geldiler. Etkinliklerde yapılan sohbetlerde kampanya ve talepleri üzerine duygu ve düşüncelerini paylaştılar. Kampanyayı nasıl büyüteceklerini hep birlikte tartıştılar.

Emekçi kadınlar sohbetlerin sonunda üzerinde “UİD-DER Kadın Komitesi’nin ‘Kadına Şiddete Hayır! Her İşyerine Kreş! Doğum İzni Uzatılsın! Gece Vardiyası Yasaklansın!’ talepleriyle başlattığı ‘Emekçi Kadınlar Mücadeleye!’ kampanyasını destekliyorum çünkü...” diye yazan kartlara taleplerini ve desteklerini şöyle yansıttılar:

Büro işçisi: Dayak, öldürme, taciz, tecavüz son bulsun diye, gece vardiyaları yasaklansın diye, doğum izni anneye de bebeğe de yetsin diye, işyerlerinde ve mahallelerde kreş olsun diye mücadele edebiliriz, etmeliyiz. Kampanyayı destekliyorum, bu bizi güçlü kılacak.

Metal işçisi: Kadına şiddet bazen dayak, bazen psikolojik şiddet olarak var. Bunların hiçbirini istemiyorum. Yeter artık, bu şiddet dursun. Kadına hakkı verilsin. Bıkım kadının ikinci sınıf insan görülmesinden. İnsanız, insan gibi yaşamak istiyoruz. Dursun artık bu şiddet!

Petrokimya işçisi: Bütün bu sorunları ben de yaşıyorum. Kreş istiyorum. Çocuğumu bırakacak yer bulamıyorum. Gece vardiyasını istemiyorum. Çocuğum bensiz uyumuyor ve benim uyku düzenim bozulduğu için sağlıklı kararlar alamıyorum ve stresli oluyorum.

Tekstil işçisi: Çok zor şartlarda yaşıyorum. Hem iş hem ev bedeneni beni çok yoruyor. Bu yüzden de evdeki işteki yükümün azaltılmasını talep ediyorum.

Gıda işçisi: Gece vardiyasında çalışmak çok zor. İşyerlerinde kadınlar hakaretlere uğruyor, yok sayılıyor. Yeter artık! UİD-DER Kadın Komitesi’nin kampanyasını

destekliyorum.

Ev emekçisi: Mahallemde kreş olsaydı çocuğumu oraya bırakıp çalışabilirdim. Eşim vardiyalı çalışıyor. Gece vardiyasında olduğu zaman kızım uyumasına izin vermiyor. Eşim uykusuz kaldığı için iş kazası geçirebilir!

Metal işçisi: Çocuğumun yanında olmak istiyorum. Kendim yetiştirmek istiyorum. Çocuğumu emzirmek istiyorum. Sütümü işyerinde sağıp çöpe dökmek istemiyorum. Bu nedenle kampanyanızı destekliyorum.

Öğrenci: Kadınlar her konuda ikinci sınıf muamelesi görüyor ve hakları gasp ediliyor. Ben de bir kadın olarak bu kampanyayı destekliyorum. Mücadele etmesi gereken biz kadınlarız.

Sağlık işçisi: Kadının bilinçlenip işyerinde herhangi bir sorunla karşılaştığında nasıl davranması gerektiğini ve ne şekilde çözüme ulaşması gerektiğini bilmesi çok önemlidir. Bu sorunlarla baş edebilmemiz için UİD-DER’de birlik olmamız da çok önemlidir. Çevremizdekileri bu kampanya hakkında bilgilendirmeliyiz.

Metal işçisi: Çevremdekileri nasıl bilinçlendireceğimi bilmiyordum. Bu etkinlik sayesinde çevremde bu sorunlardan muzdarip olan kişilere karşı yaklaşımım ve duyarlılığımın artacağına inanıyorum. Sorunlarımızı gün ışığına çıkarmalı ve çözüme kadar direnmeliyiz. Haklıyız, kazanacağız!

Metal işçisi: Emekçi kadınların sorunlarını UİD-DER’de örgütlenerek çözebileceğine inanıyorum. UİD-DER Kadın Komitesi çok anlamlı çalışmalar yürütüyor. Bu mücadeleye önce kadın işçiler sahip çıkmalı. UİD-DER’in ve UİD-DER Kadın Komitesinin çalışmalarıyla gurur duyuyorum. ■

Dünyadan İşçi Haberleri

Güney Kore'de sendikal baskılar devam ediyor

Patronlara hizmet eden Güney Kore hükümeti, işçi sendikalarına savaş açmış bulunuyor. Hükümetin iş yasasında yapmayı planladığı değişikliklere karşı mücadele eden Kore Sendikaları Konfederasyonu (KCTU) saldırıların hedefinde bulunuyor. KCTU'nun hak gasplarına karşı 14 Kasım'da "topyekûn mücadele" sloganıyla yaptığı büyük mitingde saldıran polis, tazyikli suyla işçileri dağıtmaya çalışmıştı. Tazyikli suyun etkisiyle yere düşen ve yaralanan bir işçi hâlâ komada bulunuyor. Bu gösteri sonrasında 51 sendika görevlisi de tutuklandı.

KCTU artan baskıları protesto etmek için 5 Aralıkta büyük bir miting daha gerçekleştirdi. 14 Kasım'da 150 bin kişinin katıldığı miting Park-Geun-hye hükümetini korkutmuş, bunun üzerine hükümet 5 Aralık mitinginin yasaklanması için mahkemeye başvurmuştu. Ancak mahkeme hükümetin talebini reddetti ve mitingde on binlerce işçi katıldı. Polis mitingde katılmak isteyen işçilerin gözünü korkutmak için büyük bir yığınak yapsa da işçilerin taleplerini haykırmak üzere alana akmasını engelleyemedi.

KCTU, düzenlediği mitingle iş yasasını değiştirmek isteyen hükümetin hazırladığı yasa taslağını ve okullarda okutulan tarih ders kitaplarının anti-demokratik bir içerikle değiştirilmek istenmesini protesto etti. Yasa taslağına göre sözde genç işçilere istihdam sağlamak gerekçesiyle kıdemli işçilerin ücretlerine bir tavan getiriliyor. Performans bahanesiyle işçilerin işten atılmasının önü açılıyor. Yasa bunun gibi bir dizi saldırı içeriyor. Ülkenin ilk kadın başkanı Park Geun-hye, ülkeyi 1962-1979 yılları arasında yöneten diktatör Park Chung-hee'nin kızı. Park Geun-hye, ders kitaplarının babasının bir diktatör olduğunu ve ülkeyi ağır baskılar uygulayarak yönettiğini yazmasından rahatsız. Bu nedenle tarihi ve ders kitaplarını yeniden yazdırmak istiyor. Mitinge katılan sendikalar ve örgütler tarihin yeniden yazılmasına ve diktatör Park-Chung-hee'nin aklanmasına karşı çıkıyorlar.

Bu sermaye hükümeti, KCTU Başkanı Han Sang-gyun'ı 10 Aralıkta tutukladı. Bir tapınakta tutuklanmaya karşı direnen Han, mücadeleden geri adım atmayacaklarını açıkladı. Han, açıklamada kendisini tutuklamak için hükümetin binlerce polisi harekete geçirdiğini, ama kendisinin ne katil ne de soyguncu olduğunu belirtti. Mücadeleci bir işçi olduğunu ifade eden ve işçilere seslenen Han, "kısa bir süreliğine yanınızdan ayrılabilirim ama hükümet işçi sınıfına dönük saldırılarını durdurana kadar sizinle birlikte mücadele etmeye devam edeceğim. Hapiste olsam da hükümetin politikalarını durdurmak için genel

grevimizin başarılı olduğu haberlerini alacağım" dedi.

Koreli işçiler ve KCTU üyeleri ise Han'ın tutuklanmasını protesto ederek mücadeleyi sonuna kadar sürdüreceklerini dile getirdiler. UID-DER'in daha önce duyurduğu gibi tüm dünyadan emek örgütleri ve sendikalar düzenledikleri kampanya ile KCTU'ya ve Güney Koreli işçilere sahip çıkıyorlar.

Yunanistan'da 24 saatlik grev

Yunanistan'da hükümetin, çalışanların sosyal haklarında kesintiler yapılmasına neden olan ekonomik önlemleri 24 saatlik genel grevle protesto edildi. 3 Aralıkta gerçekleştirilen grevle birlikte Yunanistan'da adeta hayat durdu. Ulaşım işçileri iş bıraktı, otobüsler sadece grev mitingine katılacak kişileri alana taşıdı. On binlerce kişinin katıldığı grev mitingi Atina'daki Klathmonas Meydanı'nda gerçekleştirildi. Sağlık işçilerinin de katıldığı grev nedeniyle hastanelerin acil servisleri dışında hizmet verilmedi. Öğretmenler, gazeteciler, posta çalışanları da greve katıldılar. Grev, İşçi Sendikaları Konfederasyonu GSEE ile Memur Sendikaları Konfederasyonu ADEDY'nin yaptığı çağrıyla gerçekleştirildi.

Yunanistan Başbakanı Çipras, kurtarma paketleri çerçevesinde yapılacak kesintileri sert bir şekilde protesto eden muhalefet için "it ürür kervan yürür" diyor. Seçimlerin yenilenmesinin ardından yeniden iktidar koltuğuna oturmasına güvenen Çipras, önceki dönemde sosyal reformlar ve AB ile ilişkiler konusunda verdiği sözleri bir kenara bırakarak, krizin faturasını Yunan işçilerinin sırtına yıkmaya girişti. Yunan işçi sınıfı da ülke genelinde hayatı

KCTU artan baskıları protesto etmek için 5 Aralıkta büyük bir miting

durduran grevlerle Çıpras'a cevap veriyor ve bu politikaları rahatça uygulayamayacağını ifade ediyor.

Kanada'da 400 bin kamu çalışanı greve çıktı

9 Aralıkta on binlerce kamu çalışanı Quebec Montreal'de Victoria Meydanı'nda bir araya geldi. Meydanı dolduran kamu çalışanları, gerçekleştirdikleri bir günlük grevle, eyalet hükümetiyle yürütülen sözleşme görüşmelerinin çıkmaza girmesini protesto ettiler. Görüşmeler Nisandan beri devam etmesine rağmen henüz anlaşma sağlanamadı. 5 yıl için %3'lük ücret zammı teklif eden hükümet, işçilerin %13'lük ücret zammı talebini görmezden geliyor.

Öğretmenler, hastane, belediye işçileri dâhil on binlerce kamu çalışanı greve katıldı. CSN sendikası, 400 binden fazla işçinin katılımıyla gerçekleştirilen bu grevin 1972'den bu yana en büyük eylem olduğunu belirtiyor. Quebec eyaletinin genelinde gerçekleştirilen grevde kamu çalışanları, eksi 15 dereceye varan soğuğa rağmen dışarıda grev gözcülüğü yaptılar.

Bir hastane önünde grev yapan CSN sendikası sözcüsü, "yapılması gerekeni yaptık" diyor ve şunu ekliyor: "Uzun bir süreç ancak umutluyuz." Kanadalı emekçiler, hükümetin gençleri geleceksizleştirdiğini ve buna karşı sahip oldukları tek gücün bir araya gelmek ve grev olduğunu söylüyorlar.

İsrail ve Çin'den göçmen işçilere ortak saldırı

Çin ve İsrail devletleri arasında göçmen işçilerin çalışma ve yaşam şartlarını daha da ağırlaştıracak bir anlaşma imzalandı. Anlaşmaya göre İsrail özel istihdam şirketleri aracılığıyla Çin'den 20 bin inşaat işçisi alacak. Bu şirket-

lerin istediği komisyon ücretini ödeyebilmek için işçiler, İsrail'e giriş yapmadan önce çeşitli taahhütler imzalayacak ve büyük borçların altına girecek. Bu da işçilerin daha dizginsiz bir biçimde sömürülmesine, ağır şartlar altında çalışıp istismar edilmesine yol açacak. İşçiler İsrail'de uygulanan iş kanununun koruyucu hükümlerinden yararlanamayacak.

İsrail göçmen işçilerin korunması için düzenlenen pek çok uluslararası anlaşmanın altına imza atmış bulunuyor. Ancak Çin ile öyle bir anlaşması yok. Bu nedenle Çin'den İsrail'e çalışmaya gidecek işçiler koruyucu hükümler içeren bir iş sözleşmesine göre değil tabiri caizse orman kanunlarına göre çalışacaklar. İşten atılma ve borçlarını ödeyememe kaygısıyla örgütlenmek ve haklarını almak için hiçbir girişimde bulunamayacaklar.

Hem uluslararası işçi örgütleri hem de insan hakları örgütleri İsrail ile Çin arasındaki bu anlaşmanın derhal feshedilmesini talep ediyorlar. Çinli göçmen işçilerin haklarının tanınması için çeşitli kampanyalar düzenliyorlar.

Brezilya'da inşaat işçileri grevi sürüyor

Brezilya'nın Pernambuco eyaletindeki inşaat işçileri, 2 haftayı aşkın süredir grevdeler. İşçiler ücretlerinin yükseltilmesini talep ediyor. İşverenler derneği ise %6 oranında ücret artışı teklif ediyor. Ancak işçiler ve inşaat işçileri sendikası Marreta, bu teklifi kabul etmiyor.

BWI (İnşaat ve Ahşap İşçileri Enternasyonalı) bölge temsilcisi Nilton Freitas, işverenler derneğine tekliflerinin kabul edilemez olduğunu bildirdi. Teklifin işçileri parçalamak maksadı taşıdığını ve bunun yanı sıra işçilerin 12 aydır yaşadığı reel ücret kaybını hiçbir şekilde gidermediğini belirtti.

Marreta Sendikası başkanı, patronların teklifinin enflasyon göz önünde bulundurulmaksızın yapıldığını ve işçilerin cebinden çalınan paraların göz ardı edildiğini dile getirdi. BWI, inşaat işçileriyle dayanışma ve taleplerinin daha fazla duyulması amacıyla bir imza kampanyası başlatmış durumda.

Avustralya'da binlerce işçi mahkeme önünde eylem yaptı

Binlerce inşaat işçisi iki sendika temsilcisinin şantaj yapmakla suçlanmasını protesto ettiler. CFMEU sendikası bölge temsilcisi John Setka ve vekili Shaun Reardon'a desteklerini göstermek amacıyla bir araya gelen işçiler, karşılarında polisi buldular. Sendika üyesi işçiler, mahkeme önünde flamalarla ve sloganlarla yürüyüşler gerçekleştirdiler. İşçiler, yolu trafiğe kapattılar.

Yargılanan sendika temsilcileri, duruşma sonrasında kalabalığa seslenerek, desteklerinden dolayı teşekkür ettiler. Kraliyet komisyonun iki yıldır sendikayı hedef aldığını ve baskıları artırdığını söyleyen temsilciler, bunun nedeninin pek çok mücadeleyi başarıyla yürütmeleri ve kazanımlar elde etmeleri olduğunu belirttiler. ■

Kâr Düzeni Gençliği Çürütüyor

İnsanın gençlik dönemleri heyecan, coşku, duyarlılık ve değişim arzusuyla doludur. Gençliğin özünde var olan sorgulayıcılık, yenilikçilik, değişim ve mücadele isteği kapitalist sömürücüler için her zaman tehlike arz eder. Gençler, çevrelerini, doğayı, insanlar arasındaki ilişkileri, bunların nedenlerini düşünüp anlamlandırmak ister. Ama bununla da yetinmez değiştirmek isterler. Gençler, haksızlığa, adaletsizliğe, zulme karşı çıkma noktasında daha cesurdurlar. İtaat etmeyi, boyun eğmeyi, kurulu düzenin kölesi olmayı istemezler. **Tarihteki örneklerden de biliyoruz ki, gençliğin enerjisi ve dinamizmi toplumları değişime itebilmektedir. Yani toplumsal değişim için gençliğin enerjisi büyük bir potansiyel içeriyor.**

Peki, medyayla, eğitim sistemiyle, madde bağımlılığıyla beyni uyuşturulmuş bir gençliğin kime faydası olabilir?

Sürekli ben diyen, düşünmeyen, sorgulamayan; magazin, futbol, uyuşturucu ile zihni ele geçirilmiş gençlik, gerçekte kime hizmet etmiş olur? Böylesine pasifleştirilmiş bir gençlik toplumu değiştiremez. İktidar sahiplerinin amacı da gençliği çürütmek ve kapitalist kâr düzeninin ehlileştirilmiş kölesi haline getirmektir. Bu amaçla,

gençler sömürüye ve haksızlıklara isyan etmesinler diye bir taraftan medya gibi ideolojik aygıtları devreye sokarken, öte taraftan da devlet şiddetini ve baskıyı gençlerin üzerinden eksik etmezler.

Mücadeleci gençler haksızlıklara ve zulme karşı çıktıklarında ailelerinden ve okuldaki öğretmenlerinden azar işitiyorlar. Gençlere, her ne düşünürlerse düşünsünler, makbul olanın itaat etmek olduğu, bu dünyanın böyle gelip böyle gittiği belletilir. **Okul hayatı boyunca haksızlığa karşı mücadeleden uzak durması, itaatkâr ve kanaatkâr olması, bireyci ve bencil olması için eğitilir.**

Ancak hayatın gerçekleriyle karşılaşan gençler sarıntı geçiriyorlar. Okuldan mezun olan ve sınıf atlama hayaliyle, “dolgun maaşlı” bir iş aramaya koyulan genç-

Kapitalist sistem bir taraftan gençlere umut verip rekabeti aşıyor ve onları yarış atı gibi yarışa koşuyor, diğer taraftan umutsuzluğa kapılan gençleri uyuşturucu bataklığına itip yozlaştırıyor, çürütüyor.

ler, istedikleri alanda iş bulamıyorlar. Uzun süre işsiz kalıyor, gelecek kaygısı yaşıyorlar. Okul sıralarında kurdukları hayaller gerçekleşmiyor. Onları bekleyen tek şeyin koca bir geleceksizlik olduğunu fark ediyor, hayal kırıklığına uğruyorlar. Depresyona giriyor, anti-depresan türü ilaçların bağımlısı haline geliyorlar. **Tepkilerini ortaya koyacakları bir kanal bulamayan gençler, kolayca uyuşturucuya yöneliyor, teselliye burada arıyorlar.**

Paranın egemenliğine dayanan kapitalist düzen, tam anlamıyla bir çelişkiler yumağıdır. Kapitalist sistem bir taraftan gençlere umut verip rekabeti aşıyor ve onları yarış atı gibi yarışa koşuyor, diğer taraftan umutsuzluğa kapılan gençleri uyuşturucu bataklığına itip yozlaştırıyor, çürütüyor. Böylece patronlar sınıfı kendi düzenlerine isyan etmeyecek, muhalif olamayacak uyusuk bir gençlik kitlesi oluşturuyorlar.

Sermaye düzeninde uyuşturucu, örgütsüz ve bilinçsiz gençleri ağına çeken bir silahtır. Sermaye düzeni, uyuşturucudan her yıl milyonlarca dolar kâr elde ediyor. Gençlerin zihinlerini körelten uyuşturucu çeşitleri, çürüme arttıkça artıyor. Birkaç yıl önce ortaya çıkan bonzai, kısa sürede uyuşturucu piyasasının yarısını kapladı. Bu uyuşturucu madde Türkiye’de “bonzai” ve “Jamaika” isimleriyle satılıyor. Toksik etkileri olan ve dozajı ayarlanmadığında tek nefeste öldürücü bir zehirdir. Bugün 400 çeşidi bulunan bu zehir, sokaklarda el altından gençlere satılıyor.

Bonzai kullanan gençlerin ölüm haberleri, neredeyse her gün yazılı ve görsel medyada yer alıyor. Hayatlarının baharlarında yitip giden gençlerden geriye medyaya yansayan çaresizlik görüntüleri kalıyor. Türkiye’de 2014 verilerine göre uyuşturucu kullanımı %17, bonzai kullanımı ise %38 artmış bulunuyor. Yine aynı yıl içerisinde 648 kişi doğrudan ya da dolaylı olarak uyuşturucuya bağlı olarak hayatını kaybetti. Araştırmalara göre, son 10 yıl içinde, uyuşturucu kullanım oranı %400 artış gösterdi. Bu tablo, kapitalizmin topluma umutsuzluk, çıkışsızlık ve uyuşturucudan başka bir şey veremediğini gözler önüne seriyor.

Peki, işçi sınıfının gençliği bu çürümüş sömürü düzenine karşı ne yapmalı? İşçi sınıfının gençliğinin safı toplumsal mücadelenin safı olmalıdır. Yaşadığı çağın sorunlarına duyarsız kalmaması gereken işçi sınıfının gençliği, mücadeleci ve boyun eğmeyen bir gençlik olmalıdır! Kapitalist çürümüşlükten tek çıkış yolu mücadele yoludur. İnsanın insanı sömürmediği, savaşların ve baskıların olmadığı, özgürlük dolu bir dünya için gençliğin isyan bayrağını yükseltelim! ■

Önden Buyur Ali!

■ Küçükçekmece'den bir işçi

G20 zirvesi Türkiye'de gerçekleşti. Dünyadaki en büyük kapitalist ülke liderleri bu zirvede bir araya gelerek kapalı kapılar ardında Ortadoğu'yu nasıl paylaşacaklarını tartıştılar. Devlet liderleri G20 zirvesinde buluşmadan önce B20 (Business) zirvesiyle dünyanın en büyük patronları buluştu. Büyük patronlar da haliyle "işçileri nasıl daha fazla sömürebiliriz, sürdürülebilir sömürü düzenini nasıl sağlarız?" konularını tartıştılar.

Bu zirvede Koç Holding Yönetim Kurulu Üyesi Ali Koç, çokça konuşulan bir laf etti. Ali Koç kürsüye çıktı ve dedi ki; "Eşitsizliğin ortadan kalkması için kapitalizmin ortadan kalkması gerekir. Ben en azından eşitsizliğin minimum seviyeye indirilmesi gerektiğini düşünüyorum. Gerçek sorun kapitalizmdir." Ali Koç'u tanımasak bu sözleri ayakta alkışlar, "Helal olsun Ali!" yahut "Koçum benim" derdik. Ama sınıf bilinçli işçiler, Ali Koç'u gayet iyi tanır.

Ali Koç, Türkiye'nin en zengini, Koç ailesinin bir ferdi. Koç Holding Yönetim Kurulu Onursal Başkanı Rahmi Koç'un en küçük oğlu. Küçük olması bizleri yanıltmasın, aynı zamanda ailecek yönettikleri Koç Holding'in Yönetim Kurulu Üyesi. Koç ailesi ki Türkiye sermayesinin yüzde 10'una sahip. Enerjiden metale, finanstan otomotive Türkiye'nin en büyük şirketleri bu ailenin elinde.

Tabii ki bu aile, bileğinin hakkıyla yahut emeğiyle çalışarak bu kadar zengin olmadı. Halk arasında çokça söylendiği gibi "çalmadan, çırpmadan zengin olunmaz". Bu ailenin kursağından geçen her lokmada on binlerce işçinin gasp edilmiş alın terinin karşılığı var.

Koç fabrikalarında çalışan işçiler, hiçbir güvenceleri olmadan ve çok düşük ücretlerle çalışıyorlar. On binlerce işçi üç kuruş paraya çalışarak sefaletle boğuşurken, Koç Holding'in şirketleri Türkiye'nin en kârlı şirketleri arasında en tepelerde yer alıyor. Koç ailesi, işçilerin alın teriyle yarattığı servetlerin üzerine kurulmuş, dünyada cenneti

yaşıyor. Öncelikle sormuş olayım burada bir eşitsizlik yok mudur? Ali Koç madem eşitsizlik karşıtı biridir, bu eşitsizliği kaldırmak için ne yapıyor?

Tabii ki bu eşitsizliği iyice arttırmak için diğer aile üyeleriyle birlikte var güçleriyle çalışıyor! Bursa'da başlayan ve tüm otomotiv sektörünü kasıp kavuran "Metal Fırtınası", Koç ailesinin işyerlerine de sıçramıştı. Koç holding bünyesinde bulunan Tofaş'ta, Türk Traktör'de, Otokar'da, Ford Otosan'da, Arçelik'te çalışan işçiler, başlarına bizzat patronları tarafından musallat edilen Türk Metal çetesine karşı sıkı bir mücadeleye girişmişlerdi. Bu mücadelenin sonucunda, örgütlülüklerin korunamadığı fabrikalarda binlerce işçi işten atıldı. Anayasal bir hak olan "istediği sendikaya üye olma veya istifa etme" hakkını kullanan işçilerin örgütlü gücünden korkan Koç ailesi, mesela Gebze Arçelik-LG'de 173 işçiyi işten attı. İşçilerin eylemi sırasında tuvaletlere ve yemekhaneye kilit vurularak işçilerin en temel ihtiyaçlarını gidermesi engellendi. Çoğunluğu oruç tutan işçiler, iftara 10 dakika kala polis zoruyla yaka paça dışarı atıldılar. Diğer fabrikalarda da benzer durumların yaşandığı bir gerçek. Kuşkusuz bu saldırılar Ali Koç'un da bir üyesi olduğu Koç Holding Yönetim Kurulu'nda planlandı. Bu esnada Ali Koç'un eşitlik ve adalet duygusuyla değil bizzat bir patron olarak kendi sınıfının çıkarları doğrultusunda işçilere saldırılması yönünde görüş bildirdiğinden eminim!

Tüm bu gerçekler Ali Koç'un eşitsizlik ve kapitalizm ile ilgili söylediği lafların ikiyüzlüce olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Ali Koç gerçeklerin üzerinden atlayarak masal anlatıyor ve "iyi niyet elçiliği" pozları kesiyor. Şayet ben yanılıyorsam ve gerçekten Ali Koç söylediklerinde samimiyse o halde ona iki çift lafım var.

Sözlerinde samimiysen ailecek işçilerin emeği üzerinden kurduğunuz saltanattan yararlanmaktan vazgeç Ali! Onurlu ol! Gerçekten eşitsizlik ve kapitalizm karşıtıysan önden buyur. Tüm servetini, işçilerin eşitsizliğe ve kapitalizme karşı verdiği mücadeleye bağışla. Sen de işçilerin yanında gir bu mücadeleye. Sözünün eri ol, yoksa boşa lakırdı etme! ■

Elektrik Faturasındaki Soygun

■ Kurtköy'den bir gıda işçisi

Istanbul Anadolu yakasında yaşayan yaklaşık 4,7 milyon kişinin elektrik dağıtımını Ayedaş'tan 2013 yılında 1 milyon 227 bin dolar karşılığında alan Enerjisa, kâra doymuyor. Türkiye'nin en büyük sermayedarlarından biri olan Sabancı Holding, enerji sektöründe de işçi ve emekçileri sömürüyor.

Elektrik faturası, sermayenin, işçi ve emekçi ailelerinden hizmet ve vergi adı altında nasıl büyük paralar kazandığının açık bir kanıtıdır. Elektrik normal fiyatı bile asgari ücretle geçinmeye çalışan işçiler için büyük bir masraf anlamına gelmektedir. Birçok aile faturasını ödeyemediği için elektrik kesintileriyle boğuşmaktadır.

Buna rağmen elektrik dağıtımını Türkiye'nin çeşitli kentlerinde üstlenen Enerjisa gibi şirketler birçok yol ve yöntem kullanarak büyük vurgunlar gerçekleştiriyorlar. Örneğin elektrik faturası gündüz, akşam ve gece şeklinde üç farklı kademede ücretlendirilmektedir. Bu ücretlendirmede elbette en yüksek fiyatlandırma elektriğin en fazla kullanıldığı gündüz saatlerinde yapılmaktadır. Yine kamuoyunda da çok tartışılan elektrik kayıp, kaçak bedeli faturalara yansıtılmaktadır. Yollarda, caddelerde, meydanlarda kullanılan elektrik bedeli de faturalara yansımakta ve bütün masraflar büyük oranda işçi ve emekçiler tarafından ödenmektedir.

Elektriğin yüksek fiyattan işçi ve emekçi ailelerine fatura edilmesinin yanı sıra bir diğer kazanç kapısı da vergi ve fonlardan toplanan meblağlardır. Enerji fonu, TRT payı, KDV, Elektrik ve Havagazı Tüketim Vergisi adı altında her ay 6 lira 63 kuruşluk ilave masraf elektrik faturasına eklenmektedir. Bunlar devlete gitmektedir. Bütün bunlar yetmezmiş gibi Enerjisa perakende saat hizmeti, PSH Sayaç Okuma bedeli gibi aslında kendisinin üstlenmesi gereken masrafları da faturada ufak meblağlar halinde gösterip işçi ve emekçilere ödettiriyor.

Böylece görüyoruz ki her ay evlere bırakılan elektrik faturaları üzerinden muazzam paralar büyük şirketler ve devlet tarafından kendi kasalarına dolduruluyor. Oysa temel ihtiyaçlar ve hizmetler halka ücretsiz sunulmalıdır. Ödediğimiz vergilerin bizlere yol, su ve elektrik olarak geri döneceğini söyleyen devlet, tam tersine, yol, su ve elektrikten de vergi kesiyor. Üstelik bu "hizmetlerin" kârlı olanlarını da özelleştirme adı altında sermaye gruplarına peşkeş çekiyor. Kapitalist düzende devlet ve sermaye sınıfının çıkarları bir bütündür. Vergiler, fonlar ve hizmet bedelleri işçi ve emekçilerin sırtına yüklenmiştir. Bu durumu değiştirmenin tek yolu sırtımızdaki bu asalakları atmaktan geçiyor. Elektrik gibi temel ihtiyaç ve hizmetlerin kâr kapısına dönüşmeyeceği tek düzeni işçi sınıfının iktidarı sağlayacaktır. Bugün için acil olarak elektrik hizmetlerinin işçi ve emekçiler için ücretsiz olmasını istemekle işe başlamalıyız. ■

Emekçi Kadınlar Hakları İçin Mücadele Etmek Zorunda!

■ Ankara'dan bir kadın matbaa-yayın işçisi

Emekçi kadın, içinde yaşadığımız sömürü sisteminde çifte ezilmişlik yaşıyor. Kadın emeği ucuz emek olarak görülüyor ve çoğu zaman bu yüzden tercih ediliyor. Kadınlar erkeklerle aynı işi yapıp daha az ücret alıyor. Emekçi kadınlar, işyerlerinde ağır şartlarda çalıştırdıktan sonra yorgun argın eve dönüp, evdeki mesaisine başlıyor. Ev işleri ve çocuk bakımını da üstlenen kadın, aşırı yük altında eziliyor. Kadın ne çalışma yaşamından ne de geleneksel rollerinden uzaklaşabiliyor. Uzun çalışma saatlerinde, gece vardiyalarında yıpranıyor, psikolojisi bozuluyor, sağlığını kaybediyor.

Çifte ezilmişlik emekçi kadınların kaderi sayılıyor. Bir yandan erkek egemen zihniyetin baskısı, işyerinde patronun sömürüsü ve baskısı var. Kadın, parasını kazanmaya başladığında erkekte bir derece özgürleşme şansı yakalıyor. Bu özgürlüğü, eşyle ve çocuklarıyla birlikte geçirdiği zamandan çok daha fazlasını işine ayırarak elde ediyor. Emekçi kadının elde ettiği bu hak, eşyle birlikte ücretli kölelik koşullarını paylaşma hakkıdır. Dolayısıyla kadının görüp görebileceği eşitlik sömürde eşitliktir. Kadınlar işyerlerinde daha düşük ücrete ve daha fazla baskı ve aşıl-

gılanmaya maruz kaldığı için bu eşitlik bile tam olmuyor.

İşçi kadınları yakından ilgilendiren sorunların başında düşük ücretler, ulaşım, doğum izni, işyerinde kreş, emzirme odası olmaması, gece vardiyası, iş saatlerinin uzunluğu gibi sorunlar geliyor.

Kadın sorununun çözümü hukuksal eşitlikle, eğitimle vb. sağlanamaz. Kapitalizm, aşağılanan, ezilen, ayrımcılığa uğrayan işçi kadının yükünü, ücretli kölelikle katmerleştiriyor. Bu nedenle emekçi kadının özgürlüğü, sorunlarının çözümü kendi sınıfında, kadınıyla, erkeğiyle omuz omuza örgütlü mücadelesindedir.

Emekçi Kadınlar Sınıf Mücadelesine! ■

Parmaklarınız Koparsa Merak Etmeyin, Buzdolabında Buzumuz Var!

■ GOSB'dan bir kadın işçi

Gebze Organize Sanayi Bölgesinde çalışan bir metal işçisiyim. Çalıştığım fabrikada defalarca iş kazası oldu ve iş kazası sonucunda parmaklarını kaybeden birçok arkadaşımız var. Bir kaç gün önce yine bir iş kazası yaşandı ve işçi arkadaşım başparmağını kaybetti. Bütün bu yaşananlara rağmen arızalı olduğu bilinen pres makinesini, “malzeme acil” diyerek çalıştırmaya devam ettiler. Yani bizim canımızı hiçe sayarak işe devam ettirdiler.

Çokça yaşanan iş kazaları karşısında arkadaşlarımızla bir araya gelip bir karar aldık. Bundan sonra kendimizi tehlikeye atacak hiçbir işi yapmayacağız ve arızalı makinelerde çalışmayacağız. Çalıştığımız pres makineleri eski ve bakımsız. Bazı presler kendiliğinden butona basmaksızın hareket ediyor. Ansızın “kalıp” inebiliyor. Hiçbir makinede sensör yok. Sürekli bir üretim baskısı, daha fazla ürün çıkarma telaşı içerisinde çalışıyoruz. İşyerinde işçi güvenliğinin hiçe sayılması beraberinde iş kazalarını getiriyor. İş kazaları fabrika yönetiminin ve aynı zamanda bu olumsuz koşullara rağmen çalışmak zorunda kalan işçilerin gözünde sıradanlaşmış durumda. Bu kaza sonrasında arızalı makinede çalıştırmak istediklerinde çalışmayı durdurduk. Tehlikeli bir ortamda çalışmak istemediğimizi bildirdik. Bu

davranışımız karşısında makineler bakıma alındı.

İşyeri yönetimi bir şeylerin değiştiğini görmüş olmalı ki hiç durdurmadıkları makinelerin hepsini durdurup bizleri toplantıya çağırdılar. Konumuz İş Sağlığı ve Güvenliği. Uzmanımız sağ olsun tek tek anlattı. Ne gibi durumlarda kaza olur? Nasıl gerçekleşir ve nasıl önlemler alınır? Nedense tek önlem işçinin dikkatli olması! Çalıştığımız makinelerin, preslerin hiçbirinin sensörü yok. Sayın uzmanımız bunlardan hiç bahsetmedi. Sonrasında sayın fabrika doktorumuz devam etti: “Günlük bakımlarımızı yapalım, dişlerimizi fırçalayalım, tırnaklarımızı keselim.” Kendimi ilkokula yeni başlamış öğrenci gibi hissettim. Sayın hocam öyle sıradanlaştırdı ki olayı, en son parmak kopma durumlarında “buzdolabımız var, buzdolabında buzumuz var” dedi. Bir arkadaşımız söz alarak “bunları anlatmak yerine sensör taktırsak daha güvenli çalışsak iyi olmaz mı?” dedi. İşyeri müdürleri cevap vermekte gecikmedi. “Sensör olsa iş kazası olmayacak mı, burada hangi kaza sensör yüzünden? Tabi sensöre karşı değilim ama fabrikamızın da çıkarlarını düşünmek zorundayız. Maliyet çok yüksek buradan ekmek yiyoruz” dedi. Emekli olup da çalışmak zorunda olan amcamız; “benim burada parmaklarım kopsa kim sahip çıkacak, bana kim bakacak? Maliyet çok yüksekmiş,

yeter artık bizim canımızdan daha mı değerli sizin paranız!” dedi. Patronun avukatları çoğaldı. Diğer müdür, “Bu konu 4 yıldır gündemimizde en yakın zamanda çözeceğiz, çözeriz diyorsa kesin çözerler” dedi. Toplantı çok gergin ve tartışmalı geçti ve sonunda biz arızalı makinelerde çalışmayacağımızı söyledik. Onlar da en kısa zamanda sensörlerin takılacağını açıklamak zorunda kaldılar.

Bu toplantı bitti bitmesine ancak patronların ve onların uşakları gözünde biz işçilerin ne olduğunu bir kez daha gördük. Daha bir hırslandık. Basit bir sensörü bile önemli bir maliyet olarak görüyorlar. Biz işçilerin ise canı yanıyor, kanı akıyor. Kopan parçalarımız onlar açısından basit bir buzdolabı-buz hikâyesine dönüşüyor. Gözlerini kâr hırsı bürümüş, akli ve yürekleri buzlanmış patronlar, bizim kanlarımız üzerinden yükseliyor ve zenginleşiyorsunuz. Size en iyi cevap biz işçilerden gelecek. Birlik olan ve mücadele eden işçilerden! ■

Kan Kardeşimizi Dövdürtmeyecektik Gardaş!

■ Avcılar'dan bir kadın işçi

Günlerin birinde bir Kürt, bir Ermeni, bir Türk, üç arkadaş, üç kan kardeşi erik çalmak için bahçeye dalmışlar. Bahçe sahibi Türk olduğu için ilk önce Ermeninin yakasına yapışmış. “Hadi bunlar Türkle Kürt, ikisi de Müslüman, sen benim dinimden de değilsin ne hakla benim eriğimi çalarsın” deyip Türkle Kürdü din kardeşliği bahanesiyle bir kenara ayırıp Ermeniye iyice bir dövmüş. Sonra Kürde yönelmiş demiş ki “hadi bu Türk, ulan sen Türk bile değilsin, ne hakla benim eriğimi çalarsın!” Onu da dövüp bahçenin dışına atmış. Türk kenarda bekliyor. Kendisine torpil yapıldığını düşünerek şişiniyor. Ama sıra ona da gelir. Bahçe sahibi en son Türke dönerek “Ulan hiç utanmadın mı bir Kürtle ve Ermeniyle bir olup benim

bahçeme girip eriğimi çalmaya” demiş ve onu da dövüp dışarı atmış. Bunlar can havliyle bir araya gelmişler. Kürt sormuş “ulan bu adam üçümüzü birden nasıl dövdü” diye. Türk cevaplamış, “gardaş biz kan kardeşimizi, Ermeniye dövdürtmeyecektik!”

Bugün de AKP hükümeti işçileri bölerek yalnızlaştırmaya çalışıyor. İşçiler “kendinden olmayan herkesi” düşman olarak görüyorlar. AKP’li CHP’liyi, Türk Kürdü, Sünni Aleviyi düşman olarak görmeye başlamış durumda. Oysa bu topraklarda farklı inançlara, farklı dillere mensup olan insanlar yüz yıllarca birlikte yaşamışlar. Kız alıp kız vermişler, tavukları tavuklarına karışmış. İktidar heveslisi AKP, insanları diline, dinine, milliyetine, cinsiyetine göre ayırıyor. Yıllarca birlikte yaşayan insanların arasına ayrımcılık sokup ırkçılığı körüklüyor ve başka dilleri, başka dinleri yok sayıyor. Oysa işçi sınıfı olarak, bu ayrımcılığa ve ırkçılığa karşı inadına halkların kardeşliği demeliyiz. İşçi sınıfı uluslararası bir sınıftır. ■

Borçlu

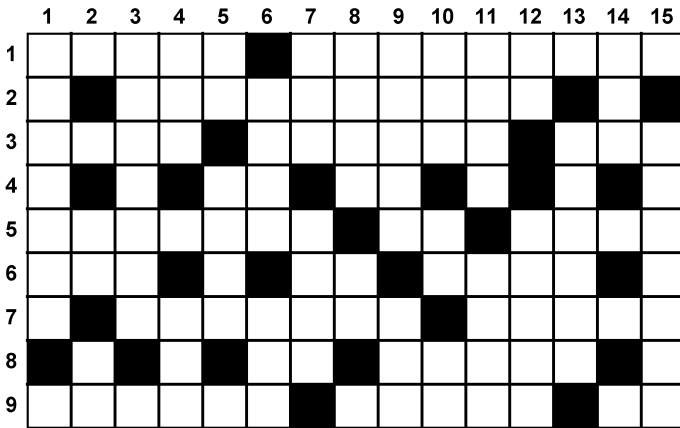
Erik çiçek açmış da bahçenin kıyısında
Sen ona hiç bakmadan geçmişsen
oracıktan
Leylek dansa durmuş da bacanın
tepesinde
O baharlım laklakını durup
dinlememişsen
Şakır şakır bir tren bir gece
köprüsünden
Islıkla dalmamışsan gurbet türkülerine
Akasya mor akasya ak akasya sarı sarı
sarkmış da bahar mavilerinden
Yaşamak ne güzel şey diye
ağlamamışsan
Çocuklar birdirbir oynuyorlar da çöplük
arsada
Dikilip yanı başlarına göğüs
geçirmemişsen
Yanımdan geçip gitmiş de çilekçinin
arabası
"Kaçtan veriyorsun hemşerim" diye
yutkunmamışsan
İskelenin tepesinden türkü döken
gurbetçi gence
"Var olası koçum benim" diye el
sallamamışsan
Bahar dalı gömleğiyle utangaç bir
uçurtma
"Bu ne şıklık delikanlım" diye laf

atmamışsan
Ve çapkınca bakmamışsan
Göğsü domur domur yeniyetmeye
Sesi bambam
Sesi ramazan topu
Kendini Herkül sanan delikanlıyı
Yaştasınımışcasına süzüp
selamlamamışsan
Öpmemişsen gözlerine bakıp duran bir
gözleri şenlikliyi
Yaşama itmemişsen iter gibi denize
Girmemişsen koluna bir yıkılmışın
Yalanla da olsa avutmamışsan
umutsuzu
Su diyene bir avuç su
Bir yaralı parmağa işlememişsen
"Kolay gelsin" dememişsen taş
kıranlara
Günaydinsız bırakmışsan bahçe
bezeyenleri
Eğilip koklamamışsan çitten gülen
çiçeği
Bayram bayram donanmamışsan
Sevinciyle dostlarının
Acısını dostlarının
Yüreğinde duymamışsan
Kapı kapı dolaşmamışsan iş dilenerek
İşsizliğe düşmemişsen hakkım dedikçe
Ve bayraklı pankartlı yürüyüşlere

Halaylı horonlu grev şenliklerine
Katılmayı aşk gibi duymamışsan
şuranda
Ağrın ağrım
Acın acım
Dememişsen insan kardeşlerine
Ve dilinin en görkemli
Ve dilinin bando-davul sövgülerini
Sıralayıp sallamamışsan deyyuslar
saltanatına
Hangi yaşta olursan ol
Kardeşim
Kaptırıp gönlünü sevda fırtınasına
Evin yolunu şaşırمامışsan
Senden iş yok be kardeşim
Sen artık hapı yutmuşsun
Borçlusun sen ağaçlara kuşlara
Borçlusun sen trenlere otobüslere
Yağan kara esen yele borçlusun
Borçlusun sen herşeye
Gözdeki ışıltıya
Alındaki çizgiye
Eldeki şaşkınlığa
Borçlusun herşeye
Kardeşim
Yaşamın kendisine

Hasan Hüseyin Korkmazgil

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan Sağa

1. Sanayi ile ilgili, endüstriyel. Bir halkın ya da topluluğun kendisini yönetmesine, temsilcilerini seçmesine ve denetlemesine izin veren iktidar biçimi; bu yönetim biçimi kapitalist düzende halkın 5 senede bir oy kullanmasına dayanıyor ve işçi-emekçilerin yönetimde hiçbir söz hakkı olmuyor.
2. Bilgi toplama, haber alma.
3. Bir kız ismi. Uyuşturma. Eski dilde büyüklük, ululuk.
4. Karın şişliği. Ukrayna'nın plakası.
5. Yağma sonrasında elde kalan mal, çalıntı. Megabayt kısaltması. Hareketli, aktif.
6. Enerji birimi. Bağışlama. Bir binek hayvanı, merkep.

7. Kendi hayatına son verme. Çadır kazığı.
8. Lantan elementinin simgesi. Yırtıcı bir hayvan.
9. Dilini dişlerinin arasına alır gibi konuşan ve bu yüzden s, z gibi sesleri kusurlu söyleyen kimse. Fırına hamur sürme tahtası. Bir bağlaç.

Yukardan Aşağıya

1. AB üyesi ülkeler arasında serbest dolaşımı sağlayan anlaşma.
2. Utanma. Hangi şey.
3. Belli sayıda noktanın konumunu kesin olarak tespit edebilmek için, bu noktaları tepe olarak kabul ederek bir alanı üçgenlere bölme işi.
4. Değnek. Açık, seçik olan.
5. Köpek. Ümit.
6. Felç, nüzul. Önce gelen.
7. Doğan Haber Ajansı kısaltması. Kuran'da bir sure.
8. Kâğıt süslemeciliğinde kullanılan, mottifli boyama yöntemi. Bir nota.
9. Mevki. Çoban.
10. Polinezya halklarının savaş tanrısı. Berilyumun simgesi. Kalayın simgesi.
11. Beklenmedik olay. İstanbul'un bir ilçesi.
12. Röntgeniyumun simgesi. Karıştırıcı, ara bozucu kimse.
13. Myanmar'da Müslüman katliamının gerçekleştiği eyalet.
14. Her tür müzik aracı.
15. Yaşadığı ülkeden savaş veya baskılar nedeniyle ayrılmak zorunda kalan, yeni bir yaşam kurma ümidiyle başka ülkelere sığınan kimse.

Geçen Ayın Çözümü														
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1	S	I	S	E	C	A	M	I	N	K	I	L	A	P
2	A	R	A	M	A	B	I	R	D	I	R	B	I	R
3	R	O	M	A	U	T	I	R	A	T	O			
4	T	N	Y	U	R	T	S	R	D	L				
5	I	M	Y	E	S	K	O	M	I	T	E			
6	M	A	L	G	O	R	I	T	M	A	M	A	T	
7	A	K	S	A	Y	N	E	S	I	K	E			
8	R	E	K	O	R	P	A	R	D	O	N	A	R	
9	T	R	E	N	M	I	S	O	V	Y	E	T		

İşçilerin Sordukları/41

İşsizlik Sigortası Fonu nasıl kullanılıyor, nerelere harcanıyor?

Kasım ayı itibarıyla İşsizlik Sigortası Fonunda yaklaşık 92 milyar lira birikti. 2002'den bu yana İşsizlik Fonunda para birikmeye başladı. Fonun oluşturulma nedeni ise işsiz kalanlara işsiz kaldığı süre boyunca maddi destekte bulunmaktı. Fakat biriken milyarlar patronların hizmetine açılmış durumda. Fondaki para işsizlerden çok patronlara ve hükümete maddi destek oluyor. **İşsizlik fonu şimdiye kadar GAP projesi harcamaları, kısa çalışma ödeneği, ücret garanti fonu, kurs giderleri, yol ve enerji santralleri yapımı, engellilerin işsizlik sigortası işveren payı ve patronların sigorta primi paylarını ödemek için kullanıldı, kullanıyor.** İşçiler için kurulan fon, patronların teşvik ve yatırım fonu haline geldi.

Patronların kullandığı teşvik fonları artarken işçilere ayrılan pay azalıyor

Fonda bu kadar çok para birikmesinin nedeni işsiz kalan işçilerin sayısının az olması değil, fondan yasal olarak yararlanma koşullarının ağır olmasıdır. İşsizlik sigortasının uygulamaya başlandığı yıldan bu yana, 6 milyon 45 bin kişi işsizlik ödeneği için başvuruda bulundu. Bunlardan 4 milyon 168 bini işsizlik ödeneği almaya hak kazandı. 1 milyon 876 bin işsiz işçi ise yasal şartları yerine getiremediği gerekçesiyle yararlanamadı. Başvuranlara toplamda bugüne kadar 10 milyar 430 milyon lira ödeme yapıldı.

İşsizlere fondan toplamda 10 milyar lira ödenirken, patronlar içinse 2002-2014 yılları arasında kısa çalışma ödeneği için 209 milyon, ücret garanti fonu ödemesi için ise 109 milyon lira harlandı. Bunların dışında kurslar için 4 milyar 554 milyon, GAP giderlerine 11 milyar 511 milyon, işveren teşvik ödemesi 522 milyon, iflas ödemeleri için 105 milyon, nereye harlandığı belli olmayan "diğer giderler" için de 4 milyar 181 milyon lira ödeme yapıldı. Ayrıca 301 işçiyi katleden Soma Holding patronuna 6 ay süresince işsizlik fonundan 66 milyon lira destek verildi.

Yani işçinin parasından işçiye yalnızca 10 milyar lira harcanırken, patronların ve hükümetin ihtiyaçları için 16 milyar liradan daha fazlası harcanmış bulunuyor.

İşe yeni giren işçilerin ve kadın işçilerin sigorta primi işveren payı da fondan ödeniyor

Hükümetin patronlar için uyguladığı teşvikler saymakla bitmiyor. İşçiye gelince "kaynak yok", "yasal koşulları yerine getir" diyen hükümet, sıra patronların çıkarları olunca işçilerin fonunu yağmalıyor. Hükümet torba yasayla getirilen istihdam teşvikiyle işsiz kadınları 31 Aralık 2015'e kadar işe alan patronlara 54 ay boyunca düşük

prim ödemesi imkânı sağladı. Patronların, kendi çıkarları doğrultusunda işçilere verdiği mesleki eğitimlerin faturası da fondan karşılandı. 18 ile 29 yaş arası genç işçi istihdam eden patronlara teşvikler sunuldu. İşbaşı eğitim programını tamamlayan 18 yaşından büyük 29'dan küçük işçilerin 3 ay içinde işe alınması durumunda patronların o işçiler için ödemesi gereken SGK primlerinin işsizlik fonundan karşılanması sağlandı, sağlanıyor.

İŞKUR kanalıyla ödenen sigorta paylarına bu fondan kaynak sağlanıyor

Patronların ödemesi gereken sigorta paylarının büyük bir kısmı İŞKUR aracılığıyla İşsizlik Fonundan karşılanıyor. En az 2 sigortalının çalıştığı işyerlerinde işbaşı eğitim programı dâhilinde işe alınan bir işçinin maaş ve sigorta primleri 6 ay boyunca işsizlik fonundan karşılanıyor. 10 ve üzeri işçi çalıştıran işyerinde toplam çalışan sayısının %10'u kadar işçinin ücreti ve primleri yine 6 ay boyunca işbaşı eğitim programı kapsamında fondan kullanılıyor. Programa katılan işçiler teşvikten yararlanan patron tarafından işe alınırsa sigorta primleri imalat sektöründe 42 ay, diğer sektörlerde ise 30 ay boyunca işsizlik fonundan karşılanıyor. İşsizlik fonundan yararlanmak isteyenlerin önüne yasal engeller dikilirken patronların işe aldıkları 10 işçiden birinin sigorta primi 2,5 yıldan 4 yıla kadar değişen sürelerle fondan karşılanıyor. Vergi indirimleri kolaylığı sağlanıyor.

Kısacası işçiler için oluşturulan fondan bir tek işçiler yararlanamıyor. Patronların ve onların hükümetinin kontrolünde olan hiçbir fon gerçekten işçilerin yararına kullanılmaz. İşçilerin fonları işçilerin denetimlerinde olmalıdır. İşçiler örgütsüz olduğu için İşsizlik Fonu yağmalanıyor. Fonumuza ancak örgütlü mücadeleyle sahip çıkabiliriz ve denetimimize alabiliriz.

İşsizlik Sigortası Fonundan yararlanma koşulları düzeltilsin, ödenek miktarı arttırılsın!

İşsizlik Sigortası Fonunun patronlara peşkeş çekilmesine hayır!

İşsizlik Sigortası Fonu işçilerin denetimine! ■

Savaş Çocuk Oyunu Değil!

Ortadoğu'daki yağma savaşına bulaşan tüm devletler, petrol ve doğalgaz kaynaklarından, enerji nakil hatlarından, yatırım ve pazar alanlarından pay kapmaya çalışıyorlar. Yani hangi devlet ne kadar siyasi etki kurarsa, kendi ülkesindeki patronlar da ona göre ihale kapacak, zenginleşecek. Suriye, Irak, Libya, Yemen gibi ülkelerde işte böyle bir paylaşım kavgası yürüyor.

Geçtiğimiz haftalarda Türkiye hava sahasını 17 saniye ihlal eden bir Rus bombardıman uçağı düşürüldü. Ardından hem Türkiye'deki hem Rusya'daki iktidarlar karşılıklı yalan bombardımanına başladılar. Elbette bu yalanlar etkisini kısa zamanda gösterdi. Savaşın ölüm ve yıkım olduğu gerçeği "Rusya da kimmiş? Haddini bildirdik! Gazı keserse tezek yakarız", "bu halk çile çekmeye alışkındır" sözlerinin gölgesinde kaldı. Savaş sadece gazın kesilmesi demek değildir. Savaş, işçilerin, emekçilerin bombaların altında kalması, ölmesi ve sakat kalması demektir. Savaş, yıkılan ve yaşanamaz hale gelen şehirler demektir. Savaş kan ve gözyaşı demektir. Ama egemenler tarafından kışkırtılan milliyetçilik bu gerçeklerin üzerini örtüyor.

İki devlet de "mağdur" ve "haklı" rolü oynuyor. Kendi ülkelerindeki vatandaşlarını kandırmaya çalışıyorlar. Oysa iki devlet de masum falan değildir, iki devlet de açıkça halklarını savaşa doğru sürüklemektedir. Hem de ne için? Suriye pastasından pay kapmak için!

Bu konuda devletlerin söylediği yalanları bir yana bırakıp işin aslına bakalım. Öncelikle bir ülkenin sınırlarını koruma hakkı başka bir şeydir, sınırını teğet geçen uçak sınır ihlali yaptı diye uçak düşürmek başka bir şey. Örneğin Ege'de Türkiye'nin savaş uçakları Yunan hava sahasını bugüne değin yaklaşık 2500 kez ihlal etmiş. Yunan uçakları da Türkiye hava sahası ihlali yapmış. Yani ihlal olması demek otomatik olarak ülke güvenliğinin tehlikeye düşmesi demek değildir. Uçağın düşürülmesinin ardında "güvenlik endişesi" olduğu tam bir yalandır.

Şu an **Ortadoğu'da bir yağma savaşı sürdürülüyor**. Bu savaşa bulaşan tüm devletler, petrol ve doğalgaz kaynaklarından, enerji nakil hatlarından, yatırım ve pazar alanlarından pay kapmaya çalışıyorlar. Yani hangi devlet ne kadar siyasi etki kurarsa, kendi ülkesindeki patronlar da ona göre ihale kapacak, zenginleşecek. Suriye, Irak, Libya, Yemen gibi ülkelerde işte böyle bir paylaşım kavgası yürüyor. Rusya ve Türkiye de tıpkı ABD, İngiltere, Fransa, Çin, İran, Suudi Arabistan gibi Suriye'de kendile-

rine yakın yönetimler kurdurmaya çalışıyorlar. Bu ülkelerin hepsinin bahanesi IŞİD ve benzeri caniler. Oysa IŞİD ve diğerlerini besleyip büyüten, sonra da bahane olarak kullanan da bizzat onlardır.

Putin, Esad rejimini sağlamlaştırıp kendi dümen suyunda hareket edecek bir Suriye oluşturmak istiyor. Akdeniz'de gücünü arttırmak istiyor. Türkiye hükümeti de iddia ettiği gibi masum değildir. Başka ülkelere "ne işiniz var Suriye'de?", "ne işiniz var Yemen'de?" diye sorarken, sıra kendisine geldiğinde "orada çıkarlarımız var, orada soydaşlarımız var" diyerek yaygara koparıyor. Oysa 2011'den bu yana Suriye'yi karıştıran politikalar yürüten bizzat Türkiye'dir. **Suriye'ye leş kargaları gibi üşüşen devletler arasında haklı ya da masum olan bir devlet yoktur.**

Aslında Rusya ve Türkiye halklarının birbirlerine karşı bir husumeti yoktur. Yoksul emekçilerin düşmanlık için bir nedeni de yoktur. Düşmanlığı kışkırtanlar egemenlerdir. Suriye'de, Ortadoğu'da söz sahibi olmak için emekçi halkları gözünü kırpmadan savaş cehennemine atanlardır. "Vatan savunusu" adı altında halkları birbirine karşı kışkırtanlar, kirli kapitalist hesapları olan siyasi liderlerdir. Ama onlar bize savaşı çocuk oyuncağı gibi sunuyorlar.

Osmanlı'yı Almanya'nın yanında 1. Dünya Savaşına sokan siyasetçiler, Osmanlı devletinin savaştan büyük paylar alacağını hayal ediyorlardı. Bunun sonuçları halklar için çok acı oldu. 90 bin asker Allahuekber Dağlarında soğuktan donarak öldü. Osmanlı devleti Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan da olmuştu. 1. Dünya Savaşında tam 15 milyona yakın insan yaşamını kaybetti. Ama kapitalistlerin ve onların devletlerinin umurunda değildi milyonların ölmesi. Nitekim çok kısa bir süre sonra 2. Dünya Savaşı patladı ve bu savaş Avrupa'yı yerle bir etti. ABD, Japonya'ya atom bombası attı, tarifsiz acılar yaşandı ve inanılmaz bir şekilde 55 milyon insan bu savaşa kurban edildi. Bu savaşta ölenler işçiler, emekçiler; kârlarını büyütenler ise kapitalistlerdi.

Bugün Türkiye'yi savaş bataklığına sürükleyen siyasetçiler, kendi ülkelerinin insanlarına en büyük kötülüğü yapıyorlar. Onlar için atıp tutmak, ahkâm kesmek kolaydır. Emperyalist haydutların savaşına son verebilecek olanlar işçiler, emekçilerdir. Ancak bunun için önce savaşın gerçekten bir çocuk oyuncağı olmadığını kavramalı ve kışkırtmalara gelmemeliyiz. ■